

Ganivetades d'amor al carrer Batista

José Morros Farré i la seva trista història

Àfrica Ragel

Poc imaginaven, el Manuel i la Francisca, que aquell nadó que va trencar el silenci de la casa de Guissona amb el seu plor, la va omplir d'alegries i van batejar amb el nom de José, acabaria engarjolat, acusat d'assassinar la seva dona enmig d'un carrer de Barcelona al barri del Poblenou.

José Morros Farré, aquella criatura de cos petit i d'alçada minsa que semblava que mai no hagués acabat de créixer, es va fer gran i va marxar a viure a l'Hospitalet. Allà va enamorar-se d'Encarnación García Solá, una dona alta, corpulenta i forta, que el va enlluernar amb la seva vitalitat.

Tal va ser l'enamorament que tots dos van acabar jurant-se amor etern davant d'un altar un calorós 10 de juliol de 1949. L'Encarna, el dia del casament,

tenia 30 anys i el José en tenia 37. Ja no eren dues criatures, i la seva maduresa acabada d'estrenar va fer que les males llengües inventessin comentaris sobre l'amor que ell sentia i la por d'ella per no quedar-se per vestir sants.

Així, amb un casament, va iniciar-se una bella, o no tan bella, història conjugal que el flamant matrimoni va fer créixer en un pis de rellogats amb finestres interiors al carrer de les Sitges, a Barcelona.

No va trigar gaire aquell amor a donar fruit, tampoc no tenien gaire temps per pensar-s'ho. El 8 de setembre de 1950, un divendres ennuvolat guarnit d'una pluja lleugera que semblava preveure el futur negre de la família, va néixer la que fou l'única hereva i descendent del matrimoni, una nena. Una

criatura alegre que de seguida va obrir els ulls per albirar la vida que es movia dins la foscor d'aquell pis reclus al qual no arribava la llum del sol.

Però no tot van ser flors i violes

Allà, entre el carrer dels Tallers i el d'Elisabets, l'Encarna intentava ser feliç però no podia. El seu home havia perdut la feina i ella s'ofegava; els carrers li semblaven massa negres i humits, l'olor dels sofregits de les cuines veïnes se li enganxava a la roba, les sabates li lliscaven damunt dels pixats, les botigues ja no li fiaven més, duia les butxaques escurades, la nena tenia gana, i quan arribava a casa només trobava les males cares i el caràcter agre del José.

Dos anys va aguantar l'Encarna en aquell pis diminut, dos anys fins que va dir prou i va convèncer el marit per tornar a la casa on vivia de soltera, al carrer de Marià Aguiló del Poblenou, amb la seva tia, *donya* F. Garcia, i la filla d'ella.

Va ser allà on l'Encarna va descobrir el que, fins aleshores, ella mateixa s'havia negat a admetre: la vida amb aquell home no la feia feliç. Tot i que el José havia trobat una feineta, es passava el dia fora de casa i quan arribava ho feia amb quatre duros, la resta s'ho havia gastat al bar en gots de vi i partides de cartes. L'home afamat buscava el cos de la dona amb el dret que creia seu, la perseguia per la casa, l'amenaçava per les cantonades mentre ella fugia i l'evitava tant com podia, tot i que moltes vegades acabava cedint per evitar baralles i cops.

Donya F. va recomanar a la neboda no tenir més fills amb aquell home que es passejava despullat per casa, i que havia intentat ficar-se entre els llençols del llit del dormitori de la cosina, jove i soltera.

Els rumors van córrer pel barri, i fins i tot les ments més malèfiques i més tafaneres van arribar a dir que l'Encarna s'havia provocat un parell d'avortaments per evitar més disgustos.

Amb el pas dels dies, l'aire en el pis del carrer de Marià Aguiló es va tornar irrespirable, la tensió entre els quatre membres adults que hi vivien era insuportable. Allà ningú no era feliç, ni tan sols la filla de l'Encarna i el José, que ja tenia set anys.

L'Encarna, un dilluns al matí, cansada del tracte del seu home, dels advertiments de la tieta i la cosina i dels comentaris que circulaven ja per tot el barri, va caminar decidida cap als jutjats. Allà va interposar una demanda judicial de separació dels seus béns i de la custòdia de la seva filla, de qui va obtenir la tutela.

El José va haver d'abandonar el niu, marxar d'aquella casa i allunyar-se de la dona i la filla.

L'Encarna, tot i la separació, no dormia a les nits; els malsons omplien la seva vetlla, somiava que el José tornava a ocupar l'altra banda del llit. Un dia, empesa per una força que desconeixia, va voler anar més lluny per assegurar-se la distància i va presentar demanda de divorci contra el seu marit al Tribunal Eclesiàstic de Barcelona.

Però aquell prec que li havia de servir per alliberar-se del tot va resultar ser una arma de doble tall que se li va girar en contra. El 4 de febrer de 1958 es va desestimar la demanda i es va obligar l'Encarna, sense demora de temps, a reprendre la vida conjugal al costat del José i al domicili triat per ell. També, per disposició del Tribunal Tutelar de Menors, es va declarar que, de conformitat amb les lleis civils, la filla que el matrimoni tenia en comú quedava sota la potestat del pare i havia de viure on visqués el progenitor.

Una obsessió que anava a més

L'Encarna, que no les tenia totes i que no podia suportar saber que aquell home havia de tornar a jaure amb ella, li ho va posar difícil i es va tancar en banda negant-li el que per dret legal li tocava. El José, que ja havia dut la nena a viure amb la seva germana a Vic, no perdia ocasió per retrobar-se amb la que encara considerava la seva esposa, pel carrer o allà on fos, sense obtenir els resultats esperats.

El destí, però, va jugar les seves cartes. La filla del matrimoni va haver de ser hospitalitzada per una apendicitis i el José va pensar que, com a bona mare, l'Encarna acudiria al costat del llit de la filla malalta. I així va ser. Quan el José va entrar a l'habitació de l'hospital, l'Encarna mantenia la mà de la nena entre les seves i intentava aguantar les llàgrimes per haver d'estar separada d'ella. L'home, que tenia ben preparada l'escena, es va agenollar davant la dona i li va demanar que tornés amb ell, que es deixés estimar de la manera que ell sabia fer-ho, que buscara feina, que seria un bon espòs i millor pare, que la seva obligació era complir la llei, que estava obligada a tornar, que una bona mare mai no deixaria...

No va haver-hi manera. L'Encarna, que ja sabia com anirien les coses, que ja coneixia la mà damunt la pell del que havia estat el seu marit, que coneixia la seva poca traça per trobar feina i per mantenir-la i que recordava les paraules i els insults que durant tants anys havia hagut d'aguantar, s'hi va negar.

TRIBUNALES DE JUSTICIA

AUDIENCIA

Vista de una causa por parricidio

En la sección primera de la Audiencia Provincial, se vio una causa por parricidio contra José Morros Farré, acusado de la muerte de su esposa, Encarnación García Solá, hecho ocurrido el día 21 de mayo de 1959, en la calle Batista, cruce con el camino viejo de Valencia.

Dada la gravedad de la pena, que el fiscal solicita en sus conclusiones provisionales para el encartado, el Tribunal estuvo compuesto por los señores José Luzón, como presidente, por ser el presidente de la Audiencia Provincial, y los magistrados, señores de Grau, Baena, Vidal y Lecea.

Del apuntamiento que dió lectura el secretario, se deduce que el procesado, que había contraído matrimonio con la interfecta, por desavenencia vivían separados, y ella interpuso la separación, primeramente eclesiástica, y después, judicial, lo que no consiguió. El día de autos, el procesado, armado con un cuchillo y una navaja, esperó a su mujer cuando iba al trabajo, y le pidió que cumpliera lo dispuesto por la autoridad eclesiástica de reanudar la vida conyugal en unión de una hija del matrimonio de ocho años de edad. Ante la negativa de Encarnación, el procesado se abalanzó contra su esposa, a la que asestó varias puñaladas, hiriéndola gravemente, y después de interceder un transeúnte y amenazarle, volvió a agredir con la navaja a su esposa, causándole la muerte.

Pide el fiscal la pena de muerte para el procesado, por considerarle autor de un delito de parricidio con varias agravantes, y la defensa presenta sus conclusiones en forma alternativa por creer que se trata de un delito de lesiones, ya que el procesado fue objeto de insultos y amenazas por parte de su esposa y obrar obcecado al negarle ver a su hija.

En su declaración, el procesado enumeró toda su vida desde que contrajo matrimonio con la interfecta.

Con referencia al día de autos, explicó que se encontró con su mujer cuando ésta iba al trabajo, y que cuestionaron por la niña que quería volver a tener a su lado, y ante la negativa de reanudar la vida conyugal, como había ordenado el juez, fue víctima de agresiones e insultos, y al querer defenderse, la pinchó con el cuchillo, sin querer causarle tanto daño. Negó que hubiera amenazado a los que intervinieron en la pelea matrimonial, y que después de realizado el acto se presentó espontáneamente a la policía.

La prueba testifical fue favorable al procesado, ya que la mayoría de los testigos que no presenciaron la escena de la agresión, manifestaron que la interfecta era de un carácter dominador, corpulenta y que hacía la vida imposible al procesado, buena persona y excelente trabajador.

El fiscal mantuvo sus conclusiones al igual que la defensa, y después de los informes forenses, se declaró concluso el juicio oral, quedando pendiente de la sentencia que, en su día, dictará el tribunal juzgador.

El José, quan la nena va tenir l'alta de l'hospital, la va tornar a deixar a càrrec de la seva germana a Vic i va marxar cap a un poblet de la província de Lleida, la seva terra de naixement, a la recerca d'una feina i d'una casa de camp per poder demostrar a l'Encarna que havia canviat i que era capaç de treballar i aconseguir una casa on tirar endavant una família com qualsevol altre home. Però la mala vida havia fet estralls en ell: el José havia perdut l'hàbit de treballar al camp, de llevar-se al matí a trenc d'alba, de passar fred, havia perdut les forces físiques que feien falta per a tal labor i va haver de tornar a Barcelona sense veure complert el seu somni.

El que va sembrar una trobada casual

El dimecres 20 de maig de 1959, el José va baixar del tramvia al carrer de Pere IV amb la intenció de visitar una altra germana seva que vivia al carrer de Pujades. Eren tres quarts de tres del migdia aproximadament, els dies ja començaven a mostrar la calor d'un estiu que s'havia de presentar càlid i xafogós al Poblenou.

En arribar al carrer de Batista cantonada amb el camí Antic de València, el José es va trobar «casualment», segons va declarar davant del jutge, cara a cara amb l'Encarna, que sortia de treballar.

L'home se li va acostar i li va demanar de tornar a fer vida marital; tal era l'obsessió que no deixava escapar cap oportunitat de tornar a demanar-l'hi. La dona, que ja no tenia ni esma per caminar des que li havia pres la nena i l'havia allunyat d'ella, s'hi va negar amb un lleu moviment de cap.

SABADO 23 DE MAYO DE 1959

AUDIENCIA

Un parricida intenta suicidarse en el calabozo

Cuando se hallaba en los calabozos del Palacio de Justicia, José Morros Farré, que fue detenido por haber dado muerte en la vía pública a su mujer, pidió permiso para ir al lavabo, y allí, utilizando una cuerda que llevaba consigo, se rodeó rápidamente el cuello con el fin de causarse la muerte por asfixia. Sus propósitos fueron frustrados gracias a la atenta vigilancia a que estaba sometido.

Trasladado nuevamente al calabozo, fue presa de una aguda crisis nerviosa y se lanzó varias veces de cabeza contra las paredes, por lo cual tuvo que ser reducido y, tras ser asistido por el médico forense, fue trasladado a la enfermería.

Amb la negació de l'Encarna es va iniciar una acalorada discussió que es va agreujar fins que van arribar a les mans. El José, veient perduda una oportunitat de fer realitat aquella obsessió que li conseqüentava l'ànima, va treure un ganivet de la butxaca dreta, que segons la sentència «no se ha acreditado que lo llevase de propósito, con ánimo inicial de amedrentarla por ser de complexión fuerte, más alta y de superiores fuerzas físicas que él», i la va ferir a prop del colze amb un parell de ganivetades. No tenint-ne prou, i veient que l'Encarna no cedia als seus desitjos, va continuar movent violentament el ganivet i aquesta vegada la va ferir a la cama dreta, per damunt del genoll.

L'Encarna cridava, demanava socors: «¡Socorro, auxilio, este hombre me quiere matar!». Uns joves mecànics que jugaven a pilota mentre esperaven tornar a la feina en el garatge del mateix carrer de Batista, Jesús Soro Buil, de divuit anys, i el seu ajudant, van sentir el reclam de la dona i van córrer cap a ella per intentar ajudar-la.

En aquell moment, el José, carregat de fúria, va treure un altre ganivet, aquest més llarg i afilat, que tampoc no duia al damunt amb cap «mala intención», i li va clavar a la cara interna de la cuixa de la pobra dona, que va sentir com l'acer li esgarrava la pell fins a l'altura de l'engonal. Aquella punxada va ser mortal: la fulla afilada va entrar deu centímetres en el cos de la víctima, va pujar amunt uns altres deu centímetres i va tallar la vena femoral.

L'Encarna va caure a terra, dessagnant-se, sense que ningú pogués aturar aquell brollador obert de bat a bat per on se li escapava la vida.

El José va sortir corrent, esverat, pel carrer de Marià Aguiló. Darrere seu, el Jesús i el seu ajudant van intentar donar-li caça. L'agressor va girar pel carrer de Pallars i allà mateix el jove mecànic va donar una puntada de peu a l'agressor que el va fer caure. El José, amb una energia insospitada, es va aixecar i va continuar corrent Rambla avall, fins a aturar-se davant la comissaria de policia, on es va lliurar.

Mentrestant, els veïns, alertats de la desgràcia, van traslladar l'Encarna fins a la parada de taxis que aleshores hi havia al carrer de Pere IV, deixant un regueró de sang dibuixat al terra. Van carregar la víctima al primer taxi de la filera i el van fer anar fins al dispensari que hi havia sota la mateixa comissaria. El taxista que duia la víctima a tota velocitat va resultar ser el pare del mecànic valent que havia corregut darrere l'agressor. Ironies de la vida, en aquell mateix indret de la rambla del Poblenou es van trobar pare i fill per la mateixa causa.

En aquell mateix indret també van coincidir el José i l'Encarna i, mentre ell era emmanillat, ella moria a causa de l'hemorràgia, sense que ningú pogués fer res per salvar-la.

L'agressor, adonant-se de la gravetat dels seus actes i veient que la seva obsessió l'havia dut a l'assassinat, va intentar posar fi a la seva vida a la mateixa cel·la de la comissaria, sense aconseguir-ho. L'Encarna, en canvi, no va triar morir, però les ganivetades de qui un dia va ser el seu marit, el pare de la seva filla, de qui la va separar, la van matar.

La sentència número 299 del 17 de maig de 1960 va dictaminar:

Fallamos que debemos condenar y condenamos al procesado José Morros Farré, como autor responsable de un delito de parricidio cometido en la persona de su cónyuge Encarnación García Solá, con la concurrencia de una circunstancia atenuante y ninguna agravante, a la pena de VEINTE AÑOS Y UN DÍA DE RECLUSIÓN MAYOR, a las accesorias de interdicción civil e inhabilitación absoluta durante el tiempo de la condena, a que por vía de la indemnización civil satisfaga la cantidad de cien mil pesetas a los herederos de la víctima y al pago de las costas del juicio. Se decreta el comiso de la navaja y cuchillo ocupados a los que se dará el destino legal. Entréguense a los herederos de la víctima el anillo, la cadena y las dos medallitas ocupadas. Y se aprueba la insolvencia. Así por esta nuestra sentencia lo pronunciamos, mandamos y firmamos.

Presidente:

D. José Luzón Muñoz

Magistrados:

D. Benito Grau Serrat

D. Fernando Vidal Gutiérrez

D. Alfonso Baena Fernández

D. Ignacio de Lecea y Ledesma